

DESTESERKIRINA DIJMINANE YA BIHUŞTÊ

DESTESERKIRINA DIJMINANE YA BIHUŞTÊ

Nameya ku di 11ê Tebaxa 2026an de ji Papa re hat şandin, di nav demeke wisa de piştrastkirina wergirtinê stend ku tu saziyeke olî tu carî bi fermî soz nedabû. Tenê sê ravekirinên gengaz hebûn. 1. Kursiya Pîroz e-nameyan qebûl nake. 2. Kursiya Pîroz ji bo bawermendên asayî navnîşaneke taybet peyda nake. 3. Kursiya Pîroz nameyên kaxezî tercîh dike ku bi posteya kevneşopî tên şandin. Lê tiştek ji min re got ku ez ne di nav bawermendan de bûm. Ez di nav hevkarên de bûm. Belkî ji sedsaleke din. Bêyî cubbeyê. Bêyî yaxeyê. Bêyî tu nîşana xuyayî ya desthilatê.

Lê belê, piştî heşt salan di dibistaneke keşîşxaneyê de ku ji aliyê rahîban ve dihat birêvebirin, min hê jî xwe wek Katolîkekî pratîkkar dihesiband ku hê mîqdareke maqûl a baweriyê di embarê de mabû. Sibeha din, telefona mala min wek ku cin lê ketibin tevgeriya. Ji her aliyî ve telefon dihatin. Her kesî heman pirs dubare dikir. Te dît? Çi dît? Tu yê yekem î. Li ku derê yekem? Li ser înternetê. Li her derê. Li ser Vatîkanê. Li ser rojnameyan. Li ser Wikipediayê. Tiştê yekane ku ji te bilindtir e footer e. Agahî bêaqil dihat guhê min. Mixabin, ew rast jî bû. Heta nivroyê, min xwe li hember Dadgeha rastîn a Ofîsa Pîroz dît: jina min û keça min. Lêpîrsîn yekser dest pê kir. Eger Papa te vexwenda Vatîkanê, tu yê çî jê re bigota? Ez bişîrîm.

Wek vebêjekî, firoşkarekî, nivîskarekî, û carinan qelpçiyekî profesyonel, min kêman caran ji kêmasiya bersivan êş kişandiye. Paşê rêveberê bankeya min, ku di heman demê de hevaleyê jî bû, bêhêvî li mala min xuya bû û lezandina vegotinê ya pêwîst peyda kir. Di dawiyê de min bersiv da. Ez ê ji Pîroziya Wî re rave

bikim ku dem hatiye ku ew sê caran cuda dîrokê çêbike. Bêdengî. Her kesî guhdarî kir. Yekem, bi bûyîna Papa. Rawestanek. Duyem, bi naskirina fermî ya ku Îsa Mesîh rûteraştî bû û loma yekem hevkarê ku Gillette tu carî hebû. Tu kesî gotin nebirî. Bi tunebûna girtineke yekser handayî, min berdewam kir.

Sêyem, bi vegerandina Gillette bo malê û bi danîna şirketê di bin parastina Vatîkanê de. Ode teqiya. Her kes keniya. Her kes ji bilî keça min.

Ew îhtîmala ku fikir ciddî bû hesab dikir û, hê xerabtir, hewl dida fêhm bike ku ew ji ku derê derketibû. Stratejî bi xwe pir sade bû. Dêr wê bibûya rêxistina marketingê ya herî bihêz di dîroka mirovahiyê de. Her pakêteke tîxan. Her gûzanek. Her belavokek. Her pêşandêrek. Her reklamek. Wêneyê Îsa. Dilsoziya markayê wê yekser bibûya meseleyeke teolojîk. Tu kes wê tu carî êdî markayan neguherta. Bawermend wê tîxên Dêrê bikirana. Dêr wê xerîdaran bi dest bixista. Xerîdar wê bibûna bawermend. Bawermend wê xêrxwaziyê fînanse bikirana. Xêrxwazî wê dilxwaziyê çêbikira. Dilxwazî wê bêtir bawerî çêbikira. Çerxa livînê wê bibûya herherî. Paşê Qonaxa Duyem hat.

Papa wê desteserkirineke dijminane dest pê bikira. Ne li dijî oleke din. Li dijî Wall Streetê. Gillette wê ji borsayê her û her derketa. Êdî tu pardar tune. Êdî tu panîka sê-mehane tune. Êdî tu analîst tune ku rastiyê ji wan mirovan re rave dikin ên ku bi rastî ew ava kiribûn. Şirket wê bibûya beşek ji mîrateya parastî ya mirovahiyê. Ji aliyê donzdeh masîgiran ve tê birêvebirin ku rasterast ji ruhaniyan hatine hîlbijartin. Modela rêveberiyê ya orîjînal. Du hezar sal berê ceribandî. Encam ji hêla dîrokî ve girîng in. Bi xwezayî, mirovên şûştinê wê tu carî fêhm nekirana ka çi qewimî. Rojekê ew ê xwedî qazeke zêrîn bûna. Roja din wê bawer bikirana ku ew xwedî qazeke bê hêk in. Tişta ku wê ferq nekirana ev bû ku qazê ji nişka ve du mîlyar xerîdarên zêde bi dest xistibûn. Dahat wê sê qat bibûya.

Mesrefên rêveberiyê wê hilweşiyana. Tebeqeyên tevahî yên rêvebiran wê bédeng winda bibûna. Gelek ji wan bi meaşên pir bilind. Çend ji wan jêhatî ne. Girêdana di navbera wan de tu carî bi awayekî biryardar nehatibû destnîşankirin. Ji aliyê xwe ve, min tenê xetereyeke kesane dît. Dibe ku Papa razî bibe. Û eger ew razî bibûya, dibe ku ji min bixwesta ku vegerim ji bo Dayika Gillette bixebitim. Tenê ewqas dirêj ku startupê ji nû ve bide destpêkirin. Ev ê yekser pîrsgirêkeke nas biafiranda. Pîroziya Wî wê jixwe bihayê min bizanibûya. Yek dolar. Ne ji ber ku ew qîmet bû. Ji ber ku ew her tim henek bû. Û wek her henekeke xeternak, ji rehetiyê pir bêtir rastî di nav de hebû. Ferdinando